

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé v právní věci

žalobce

Administrace insolvenčí CITY TOWER, v. o. s., IČO: 29414873
se sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4
zastoupený JUDr. Zbyňkem Jirouškem, advokátem
se sídlem Tábořská 65/29, 140 00 Praha 4

**proti
žalované**

Ministerstvo spravedlnosti
se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 1. 8. 2018, č. j. MSP-22/2018-ORA-ROZ/3,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 1. 8. 2018, č. j. MSP-22/2018-ORA-ROZ/3, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Zbyňka Jirouška, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu a řízení před správními orgány

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí o rozkladu ministra spravedlnosti ze dne 1. 8. 2018, č. j. MSP-22/2018-ORA-ROZ/3 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 29. 5. 2018, č. j. MSP-53/2017-OINS-SRIS/8 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2. zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „**ZIS**“), tím, že v rozporu s § 19 odst. 2 téhož zákona neuvedl jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách, za což mu byla podle § 36b odst. 3 písm. b) téhož zákona uložena pokuta ve výši 76 000 Kč, a dále mu byla uložena povinnost nahradit žalovanému náklady správního řízení, které žalobce vyvolal porušením své právní povinnosti, paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
3. Dne 2. 3. 2017 v době od 14:28 do 14:52 hod. provedlo Ministerstvo spravedlnosti (dále také jako „**orgán I. stupně**“) jakožto kontrolní orgán v souladu s § 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve spojení s § 36 ZIS, kontrolu provozovny žalobce na adrese Budovatelská 1084, 383 01 Prachovice (dále jen „**provozovna**“). O tom byl vyhotoven protokol o kontrole ze dne 6. 3. 2017, č. j. MSP-8/2017-OINS-KRIS/5.
4. Protokol o kontrole obsahuje mj. kontrolní zjištění o tom, že přílohy přihlášek nebyly zobrazitelné z důvodu neaktualizovaného softwaru Adobe, což dle kontrolorů bylo v rozporu s § 5a odst. 8 ZIS ve spojení s § 4 vyhlášky č. 355/2013 Sb., o úředních hodinách provozovny, o označování sídla a provozovny a o činnostech, které je insolvenční správce povinen zajišťovat v provozovně (dále jen „**vyhláška**“).
5. V návaznosti na provedená kontrolní zjištění bylo dne 29. 3. 2017 žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení z moci úřední o správním deliktu podle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2. ZIS z téhož dne, č. j. MSP-53/2017-OINS-SRIS/2 (dále jen „**oznámení**“). Po vyjádření žalobce k podkladům nashromážděným orgánem I. stupně, bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Proti němu, jak již je shora uvedeno, žalobce neúspěšně brojil rozkladem.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobou ze dne 21. 8. 2018 se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti, kterou spatřuje v níže rozvedených žalobních námitkách.
7. Předně žalobce zpochybňuje skutkový průběh kontroly, tak jak je zachycen v kontrolním protokolu. Žalobce uvádí, že po provedené kontrole sám zkontroloval stav souboru v namátkově kontrolovaném elektronického spisu a zjistil, že se jedná o doručenkou z datové schránky, která je automaticky generována v souboru ve formátu *.zfo a k jejímuž otevření je nutné mít na PC nainstalován software Form Filler, který slouží jako nástroj pro práci s formulářovými aplikacemi. Předmětný soubor tedy nebyl zobrazitelný nikoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

z důvodu neaktualizovaného softwaru Adobe (jak tvrdí žalovaný), nýbrž z důvodu nenainstalovaného software Form Filler na daném PC.

8. Dále Žalobce namítá, že se nedopustil porušení povinnosti, jež je mu kladeno za vinu správními orgány obou stupňů. Přesněji řečeno žalobce tvrdí, že ve správním spise není nijak zachyceno, že

by se dopustil vytýkaného porušení právní povinnosti. Dle jeho názoru naopak správní spis zachycuje řádný chod provozovny a odkazuje na fotografie z místní kontroly, na nichž není zachyceno namítané porušení (nemožnost otevřít soubory z důvodu neaktuálního softwaru Adobe). Poukazuje na skutečnost, že sám žalovaný přiznává, že porušení je opřeno pouze o obsah kontrolního protokolu. Žalobce také konstatuje, že ve správním řízení důsledně zpochybňoval obsah úředního záznamu a namítal nepravdivost údajů v něm uváděných, resp. překrucování kontrolních zjištění. Výsledek kontroly zachycený v úředním záznamu nelze dle přesvědčení žalobce vystihnout jinak, než slovem „fantazijní“.

9. Dle mínění žalobce se tak naopak Ministerstvo spravedlnosti dopustilo porušení povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“).
10. Žalovaný na žalobu reagoval vyjádřením ze dne 30. 10. 2018. V něm úvodem konstatuje, že uplatněné žalobní námitky jsou prakticky shodné s námitkami uplatněnými v rozkladovém řízení, a proto nezřídka odkazuje na napadené rozhodnutí.
11. Žalovaný uvádí, že z protokolu vyplývá, že nebyla zajištěna povinnost podle § 4 odst. 2 písm. b) vyhlášky, neboť kontrolujícím osobám nebylo umožněno nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek a do dokladů, na jejichž základě je insolvenčním správcem průběžně sestavován, když přílohy přihlášek nebylo možné prostřednictvím vzdáleného přístupu zobrazit. K tomu dodává, že tato skutečnost vyplývá rovněž z úředního záznamu o vykonané kontrole ze dne 2. 3. 2017, se kterým se pověřená osoba ihned po ukončení kontroly prokazatelně seznámila, což stvrdila svým vlastnoručním podpisem. Z tohoto důvodu je námitka o „fantazijním vytvoření výsledku kontroly“ nedůvodná.
12. Žalovaný dále argumentuje, že pověřená osoba tak sice byla v provozovně v úředních hodinách přítomna, nicméně neumožnila kontrolujícímu orgánu nahlédnout do dokladů, na jejichž základě byl sestaven seznam přihlášených pohledávek. Samotná přítomnost pověřené osoby na provozovně v úředních hodinách přitom nemůže zajistit skutečný výkon činnosti na provozovně, pokud tato není schopna zabezpečit činnosti v souladu s § 4 vyhlášky.
13. V této souvislosti žalovaný dále uvádí, že je zcela na insolvenčním správci, jakým způsobem zajistí nahlížení účastníků insolvenčních řízení do seznamu přihlášených pohledávek a dokladů, na jejichž základě byl sestaven a další činnosti podle § 4 vyhlášky. Pokud se ovšem insolvenční správce rozhodne zajistit přístup ke spisům a další činnosti elektronickou cestou prostřednictvím vzdáleného přístupu, je nezbytné, aby byl tento elektronický systém funkční, což v daném případě nebylo zajištěno. Žalovaný tak uzavírá, že skutková podstata § 36b odst. 1 písm. d) bod 2. ZIS byla v posuzovaném případě

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

naplněna. Z těchto důvodů námitka žalobce o tom, že nebyla porušena žádná povinnost, není důvodná.

14. Na tomto závěru nemůže dle žalovaného nic změnit ani skutečnost, že po kontrole žalobce zjistil, že nebylo možné nahlédnout do požadovaného dokumentu z jiného důvodu, než který je uveden v protokolu. Tato skutečnost, tedy konkrétně prostřednictvím jakého softwaru je požadovaný dokument zpřístupňován, je v posuzované věci irelevantní, když předmětného správního deliktu se žalobce dopustil tím, že jím pověřená osoba neumožnila v průběhu kontroly nahlédnout do požadovaného dokumentu a zajistit tak povinnost podle § 4 odst. 2 písm. b) vyhlášky.
15. K námitce žalobce o tom, že neexistuje fotografická dokumentace o skutečnosti, že kontrolující osoby nemohly nahlížet do příloh přihlášených pohledávek, které k nim přiložil ten který věřitel (a nikoli do souboru *.zfo, který přílohou žádné přihlášky není ani být nemůže), žalovaný argumentuje, že podle § 8 písm. d) kontrolního řádu jsou kontrolující osoby v souvislosti s výkonem kontroly oprávněny, nikoliv však povinny pořizovat obrazové a zvukové záznamy. Je proto na jejich úvaze, zda a v jakém rozsahu fotodokumentaci na podporu svých kontrolních zjištění uvedených v protokolu pořídí. Fotodokumentace je pak toliko fakultativní přílohou protokolu a jako taková má vůči kontrolním závěrům v něm učiněným pouze podpůrný charakter.

III. Posouzení věci soudem

16. Žaloba byla městskému soudu doručena 21. 8. 2018. Městský soud napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný městskému soudu vyjádřili svůj souhlas s rozhodnutím tímto způsobem.
18. Žaloba je důvodná.
19. Městský soud o podané žalobě a jednotlivých žalobních bodech uvážil následovně.
20. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí a jednání, jež je kladeno žalobci za vinu, se městský soud rovněž obligatorně zabýval otázkou, zdali byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty předmětného deliktu. V této souvislosti městský soud dospěl k názoru, že skutek (resp. jednání žalobce) popsany orgány obou stupňů nenaplnuje jeden z esenciálních znaků skutkové podstaty deliktu, a sice jeho objektivní stránku.
21. Podle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 ZIS, ve znění do 30. 6. 2017 (tj. pro nyní posuzovanou věc rozhodném znění), se insolvenční správce dopustil správního deliktu tím, že „*v rozporu s § 19 odst. 2 neuvede jako svou provozovnu místo, ve kterém skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách*“. Dne 1. 7. 2017 pak nabyla účinnosti novela ZIS č. 64/2017 Sb. (terminologicky dotčená zákonem č. 183/2017 Sb.), dle níž se citovaná materie přesunula do § 36b odst. 1 písm. g) ZIS, podle něhož se insolvenční správce totožně dopustí přestupku tím, že „*v rozporu s § 19 odst. 2 a § 5a odst. 4 neuvede jako svou provozovnu místo,*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ve kterém skutečně vykonává činnost v úředních hodinách“. Zároveň však došlo k vložení nového ustanovení § 36b odst. 2 ZIS, jež od 1. 7. 2017 zní: „*Insolvenční správce nebo ohlášený společník insolvenčního správce, je-li insolvenčním správcem veřejná obchodní společnost, se dopustí přestupku tím, že nevykonává činnost v úředních hodinách sídla nebo provozovny insolvenčního správce*.“ (Všechna zvýraznění v tomto rozsudku jsou provedena městským soudem.)

22. Dle § 19 odst. 2 ZIS, který ani předmětnou novelou nedoznal žádné změny, se přitom „*na základě písemné žádosti insolvenčního správce do seznamu запиše adresa provozovny insolvenčního správce a úřední hodiny, ve kterých bude činnost vykonávat*“.
23. Podle vyhlášky č. 355/2013 Sb. pak platí, že „*provozovna musí být pro veřejnost otevřena v pracovních dnech v časovém rozmezí od 7 do 18 hodin alespoň šest hodin denně, a to pravidelně alespoň jeden den v týdnu (§ 3 odst. 1). Úřední hodiny každé provozovny musí být stanoveny tak, aby insolvenční správce v každé provozovně zajišťoval činnosti podle § 4“ (§ 3 odst. 2). „Provozovna může být výjimečně na přechodnou dobu uzavřena z vážných důvodů, a to zejména zdravotních nebo provozních. Nebrání-li tomu vážné důvody, umístí insolvenční správce v dostatečném předstihu na vhodném a viditelném místě u vstupu do dotčené provozovny informační tabuli s uvedením důvodu uzavření a označením počátku a konce uzavření. Informační tabule musí být takto umístěna po celou dobu uzavření provozovny.“ (§ 3 odst. 3) „Insolvenční správce je povinen v každé své provozovně v úředních hodinách zajišťovat činnosti stanovené insolvenčním zákonem, a to zejména a) přijímání písemností, b) poskytování součinnosti insolvenčního správce, c) umožnění proplácení částek určených pro jednotlivé věřitele v rozvrhovém usnesení, d) evidování doby a důvodů přechodného uzavření provozovny.“ (§ 4 odst. 1) „Je-li insolvenční správce určen v insolvenčním řízení (...), je povinen v provozovně po celou dobu úředních hodin zajišťovat alespoň (...) činnosti bezprostředně související s tímto insolvenčním řízením, a to zejména a) shromažďování podkladů pro insolvenční řízení, b) umožnění účastníkům insolvenčního řízení nahlédnout do seznamu přihlášených pohledávek a do dokladů, na jejichž základě byl sestaven, c) jednání s dlužníkem.“ (§ 4 odst. 2)*
24. Městský soud poukazuje, že právní otázkou, zda § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 ZIS (ve znění do 30. 6. 2017) umožňoval žalovanému postihnout takový výkon činnosti insolvenčního správce, kdy v jeho provozovně zapsané do příslušného seznamu v úředních hodinách nebyly zajišťovány činnosti bezprostředně související s konkrétním insolvenčním řízením, zabýval již ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2020, č. j. 2 As 431/2018 - 47; v jeho odst. [14 - 18] přitom dospěl k následujícím závěrům:
25. „*Mezi znaky tvořící součást skutkové podstaty správního deliktu (po 1. 7. 2017 přestupku) je vždy objektivní stránka, objekt a subjekt, u přestupku fyzické osoby je pak třeba zkoumat ještě stránku subjektivní, jež však pro účely nyní posuzovaného správního deliktu není podstatná. Klíčové je pro posouzení nyní vznesené otázky vymezení objektivní stránky. Ta může být naplněna buď konáním, nebo opomenutím. To, jaká forma přichází v ten který případ do úvahy, lze dovodit primárně gramatickým výkladem normy. V nyní aplikované skutkové podstatě správního deliktu je objektivní stránka vyjádřena pomocí výrazu ‚neuvede‘. Z použitého výrazu je pak možné případně výkladem dovodit určitý význam, tím však dle soudu nemůže být pro účely právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 význam dovozovaný žalovaným a reprezentovaný výrazem ‚nevykonává‘. Především je k tomu třeba vzít v úvahu i normu, na niž*

ustanovení § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 zákona o insolvenčních správcích odkazuje, tedy § 19 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, na jehož porušení je uplatnění skutkové podstaty vázáno. Uvedené ustanovení definuje povinnost insolvenčního správce uvést adresu provozovny insolvenčního správce a úřední hodiny, ve kterých bude činnost vykonávat. V žádosti insolvenčního správce rovněž uvede datum zahájení výkonu činnosti v provozovně. Žádnou jinou povinnost dané ustanovení nestanoví, porušit lze tedy pouze povinnost „uvést“. Insolvenční správce se pak správního deliktu dopustí tehdy, kdy neuvede v žádosti místo provozovny, v níž skutečně vykonává činnost ve vymezených úředních hodinách, nikoli tehdy, kdy jako místo v žádosti uvede takové, v němž činnost skutečně nevykonává. Jakkoli by možná z pohledu žalovaného bylo logické postihnout i podle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 jednak neuvedení místa provozovny, v níž je činnost vykonávána, tak i jednání, kdy je místo nahlášeno, ale nejsou dodržovány úřední hodiny pro ně stanovené, muselo by to být jasně vyjádřeno, což v tomto případě nebylo. Možná analogie či hledání smyslu právní normy znamenající rozšíření věcné působnosti nad rámec doslovného výkladu a v konečném důsledku i rozšíření správně trestní odpovědnosti v neprospěch obviněného je pak v příkrém rozporu se zásadou vyjádřenou v čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1, resp. čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a zásadou *nullum crimen sine lege* (mimo jiné rozsudek Nejvyššího správního soudu z 25. 2. 2015, č. j. 1 As 236/2014 - 22). Argumentace krajského soudu v napadeném rozsudku, že výklad zvolený žalovaným je jediný možný, je pak ve světle právě uvedeného zcela chybná, naopak žalovaný měl užít takovou formu výkladu, která šetří práva adresátů právní normy a jejich legitimní očekávání. Skutková podstata nejen trestného činu, ale i správního deliktu, by měla být dostatečně určitá, konkrétní a jednoznačná, aby adresáti právní normy mohli svoje jednání právní normě přizpůsobit (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006-96, publ. pod č. 1258/2007 Sb. NSS). To, že výklad zvolený jak krajským soudem, tak i žalovaným, je zcela chybný a ve snaze postihnout i jednání, jež podle dříve účinné úpravy postihnout nebylo možné, zcela účelový a se shora citovanou judikaturou zdejšího soudu rozporný, pak zřetelně vyvstane především ve srovnání s právní úpravou účinnou od 1. 7. 2017. Lze sice souhlasit s názorem krajského soudu i žalovaného, že došlo k precizaci znaků skutkové podstaty, avšak nikoli k pouhé precizaci, ale i k zakotvení do té doby v zákoně neobsažených skutkových podstat správních deliktů. Skutečností, že před 1. 7. 2017 nebylo možné postihnout jednání, jež u stěžovatele postiženo bylo, nasvědčuje nově zakotvené ustanovení § 36b odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, jež zcela explicitně dopadá právě na projednávanou věc. Z toho lze dovodit, že podle dříve formulované skutkové podstaty užitě žalovaným takové jednání postihnutelné nebylo. Nasvědčuje tomu ale rovněž prakticky z hlediska významu nezměněná skutková podstata správního deliktu (ve smyslu zákona č. 64/2017 Sb.) podle § 36b odst. 1 písm. g) zákona o insolvenčních správcích pracující opět pouze s objektivní stránkou v podobě výrazu „neuvede“. Stěží by bylo možné najít smysl nové právní úpravy podle § 36b odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, kdyby stejné jednání již bylo možné postihnout podle dosavadní úpravy § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 zákona o insolvenčních správcích. K tomu, že přijetí nové úpravy bylo vedeno mimo jiné účelem zaplnění určitých mezer v dohledové činnosti žalovaného nad výkonem činnosti insolvenčních správců, se ostatně hrdě hlásí i důvodová zpráva, jež mimo jiné v obecné části uvádí v bodech 1.5.2: „Současná kontrolní a správně-právní pravomoc ministerstva vyplývající z § 36 a 36b ZIS se totiž nevztahuje k povinnostem při výkonu funkce insolvenčního správce, nýbrž toliko k povinnostem, které výkonu funkce insolvenčního správce nutně předcházejí (např. informační povinnosti insolvenčního správce o změnách v podmínkách pro vstup do profese insolvenčního správce nebo povinnosti uvést za provozovnu místo, ve kterém insolvenční správce skutečně vykonává činnost)“, nebo v bodu 1.6.2: „V případě nepřijetí

navrhované právní úpravy brozí pro případ obcházení a porušování zákona ze strany insolvenčních správců a porušování povinností při výkonu jejich funkce absence reálné možnosti ministerstva spravedlnosti na tuto závadnou činnost insolvenčních správců dohlížet a sankcionovat ji; případně bodu 2.2.2 „Dohledový orgán (při přijetí navrhovaného řešení, které počítá s rozšířením jeho pravomocí, resp. s možností dohledu a sankcionování neplnění povinností i tam, kde toto dle stávající úpravy možné není) tak může bezprostředně, a tedy účinně a efektivně, dohlížet a případně sankcionovat pochybení jednotlivých insolvenčních správců“. Bylo-li smyslem novely posílení dohledových kompetencí žalovaného nad výkonem činnosti insolvenčních správců nejen pro dobu při vstupu do systému, ale i poté při běžném výkonu jejich činnosti, přičemž mělo dojít k postihu dříve nepostižitelných jednání, a výsledkem je mimo jiné zakotvení nové skutkové podstaty správního deliktu podle § 36b odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, jediným možným rozumným výkladem je, že do 30. 6. 2017 jednání stěžovatele, jež je popsáno ve skutkové větě, postižitelné nebylo, resp. nebylo možné postihnout nevykonávání činnosti insolvenčního správce v provozovně v úředních hodinách této provozovny.“ (Obdobně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2020, č. j. 2 As 157/2019-35.)

26. Městský soud konstatuje, že v nyní projednávaném případě nemá žádný důvod se od výše citovaného posouzení totožné právní otázky odchýlit. V případě, který řešil Nejvyšší správní soud, sice šlo o fyzickou nepřítomnost samotného insolvenčního správce či jím pověřené osoby v provozovně, nicméně skutková podstata deliktu dle § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 ZIS (ve znění do 30. 6. 2017) na řešený případ rovněž nedopadá, neboť její dikce vytykané jednání žalobce nepokrývá.
27. Městský soud proto shrnuje, že jednání popsané orgány obou stupňů nelze subsumovat pod skutkovou podstatu správního deliktu vyjádřeného v § 36b odst. 1 písm. d) bod 2 ZIS (ve znění do 30. 6. 2017). To je samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Městský soud se proto již nezabýval dalšími žalobními námitkami brojícími proti skutkovému i právnímu posouzení případu.
28. Městský soud závěrem doplňuje, že byť tato skutečnost nebyla žalobcem výslovně uplatněna jako žalobní námitka, městský soud k této skutečnosti přihlédl z úřední povinnosti, neboť v opačném případě by mohlo dojít k porušení ústavně garantovaných práv žalobce. Správní orgány obou stupňů totiž uložily sankci za porušení povinnosti, kterou v předmětné době žalobce neměl, což je samo o sobě v rozporu s ústavní zásadou *nullum crimen et nullum poena sine lege*, jež vyplývá z čl. 40 odst. 6 Listiny a která je analogicky použitelná i v oblasti správního trestání (být se jedná primárně o zásadu trestního práva). Taková neústavnost napadeného rozhodnutí pak dle judikatury správních soudů prolamuje obecné pravidlo, že správní soudy přezkoumávají napadené akty veřejné správy pouze v rozsahu uplatněných žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) – viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46. Pokud by městský soud nepřihlédl k tak zásadní vadě napadeného rozhodnutí, *de facto* by ji mlčky aproboval, což by jistě bylo v rozporu se základním smyslem samotné existence správního soudnictví. V odkazovaném případě sice Nejvyšší správní soud řešil otázku aplikace pozdější příznivější úpravy pro pachatele přestupku, nicméně dle městského soudu by měly být obecné závěry tím spíše aplikovatelné v nyní řešeném případě, neboť správní orgány uložily sankci za jednání, které v předmětné době

nenaplnovalo znaky skutkové podstaty vytýkaného správního deliktu dle § 36 odst. 1 písm. d) bod 2. ZIS.

IV. Závěr a náklady řízení

29. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.).
30. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal dle § 60 odst. 1 s. ř. s. náhradu nákladů řízení, kterou představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb.] po 3.100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu včetně DPH. Celkem tedy 11.228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.